

talte sig for, er en meget økonomisk Plan, hvorved der baade spares Penge og skabes en virkelig Plan for den fremtidige Trafik. Jeg kan derfor kun rette en indtrængende Henstilling til den højtærede Trafikminister om i denne Rigsdagssamling at søge den fornødne Hjemmel til at kunne gennemføre det omtalte Dobbeltspor.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup). Det ærede Medlem omtalte den Ordning, som er gennemført paa Pladsen mellem Rigsarkivet og det kongelige Bibliotek, og kritiserede meget stærkt den Ordning, der var truffet, navnlig dette, at der var rejst en Mur, der spærrede for Udsigten, naar man gik i Rigsdagens Gaard, og det ærede Medlem mente, at det ganske særlig var derfra, man skulde nyde Udsigten over imod det kongelige Bibliotek, idet det er et Strøg, hvor der færdes mange Mennesker, som kunde faa Lejlighed til at nyde denne Udsigt. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Jeg kan i saa Henseende samstemme i den Kritik, han fremsatte, og dele hans Glæde over, at der kan være Udsigt til, at den grimme Mur kommer væk, som nu staar og hemmer Udsigten til det kongelige Bibliotek. Men paa eet Punkt er jeg uenig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem vilde nemlig have de to Smaa bygninger væk, som er blevet staaende derinde paa Pladsen, og hvoraf den ene, saa vidt jeg ved, indeholder Kontorer for Skovvæsenet, medens jeg ikke ved, hvad den anden benyttes til. Jeg vil bede for Bevarelsen af disse to smaa Bygninger, thi jeg vil gerne have Udsigten saa køn som muligt fra begge Sider, og det vil det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa. Men naar jeg staar nede ved det kongelige Bibliotek og ser op mod Rigsarkivet, synes jeg, at de to smaa Bygninger, der ligger dér, paa en tiltalende Maade bryder den efter min Mening store grimme Ensformighed, der hviler over Rigsarkivbygningens Façade. Jeg tror, det langt fra vilde være en Forskønnelse, hvis de to smaa Bygninger blev taget væk. Tværtimod er det min Mening, at det vilde forringe Pladsens Skønhed. Derfor vil jeg anbefale den højtærede Indenrigsminister dog at tænke sig to Gange om, inden han gaar til at rive de to smaa Bygninger ned.

Det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) omtalte saa Banegaardsforholdene ved Aarhus, og det glædede mig oprigtigt, at han stærkt hævdede, at man maatte lave Gennemkørselsstation baade ved Aarhus og ved Randers Banegaarde. Og naar han an-

befalede Anlæg af Dobbeltspor mellem Aarhus og Randers, kan jeg fuldt ud dele hans Betragtninger, thi det siger sig selv, at med den enorme Stigning af Trafikken vil det blive nødvendigt at gaa til at dobbeltspore den østjyske Bane; det undgaas ikke. Og da vi nu er i Lag med at omordne Banegaardsforholdene i Aarhus, var det netop om at gøre at anlægge det Dobbeltspor, hvilket vilde medføre store Forbedringer for Randers Banegaard, samtidig med at det vilde kunne tjene et betydeligt Opland mellem de to Byer og indgaa som et Led i den gennemgaaende Trafik, et Led, som absolut om kort Tid vil blive krævet. Saa jeg vil meget anbefale denne Tanke, der jo ogsaa var stærkt fremme i Fjor, da vi behandlede Lovforslaget om Aarhus Banegaard. Ogsaa jeg har glædet mig over, at der nu er Udsigt til, at vi faar vore Hovedtrafiklinier taget op til grundig Behandling. Jeg var glad ved at se en Meddelelse, som fandtes i „Politiken“, om, at Regeringen arbejdede med et Lovforslag i saa Henseende, og jeg tror, det er paatrængende nødvendigt, at Arbejdet paa Udviklingen af vore Jernbaneanlæg optages paa en ganske anden Maade end tidligere. Hidtil har vi gennemført den ene Forbedring efter den anden stykkevis uden nogen egentlig forudlagt Plan, og Helheden er unægtelig ogsaa blevet derefter. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis man for flere Aar siden havde lagt en virkelig Plan for Udviklingen af vort Trafikvæsen, vilde vi have kunnet naa meget videre for de samme Penge, end vi er i Øjeblikket. Trafikforholdene er efterhaanden blevet saadanne, at det er paatrængende nødvendigt at komme til at drøfte Planerne for en virkelig Afhjælpning af den Trafikmisère — som jeg godt kan kalde det —, vi for Tiden sidder i. Det er jo saaledes, at Folk, der skal enten sende eller have tilsendt Varer, undertiden kommer til at vente 8—10—12, ja endogsaa 14 Dage, inden den paagældende Jernbanevogn kan komme frem paa de længste Ruter. Det siger sig selv, at Erhvervslivet ikke er tjent hermed. Og de mange Togforsinkelser, der finder Sted i de seneste Aar, Togforsinkelser af saadant Omfang, at det snart er ved at være Undtagelsen, naar et gennemgaaende Tog kommer rettidigt ind, kan i det lange Løb ikke taales. Naar jeg siger dette, skal det ikke være som nogen Bebrejdelse til Jernbaneadministrationen, thi jeg tror godt, at Forholdet har været dette, at Udviklingen har været saa voldsom, at den nu er nær ved at sprænge Rammerne. Jeg ved naturligvis ikke, om det, at man nu staar ved